

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2024. május 20.
(pünkösdhétfő)**

Szepesy László

MEGSZENTELŐDÉS

Énekek: 377,1.2-3, 309,3, 443,2-3, 446

Lekció: 1Péter 1,14-16

Alapige: 1Thesszalónika 5,23-24

„Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére. Hú az, aki elhívott titeket, és Ő meg is cselekszi azt.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, mert teljes életedben minden szavaddal, teteddel, teljes lényeddel dicsőítetted az Atyát, szent életet éltél, az Ő akaratát valósítottad meg, és megszerezted számunkra az üdvösséget, kiengesztelted a golgotai kereszten áldozatoddal Őt. És köszönjük Neked, hogy feltámadva, győzelmet aratva mennybe vitettél, minden név fölött felmagasztaltattál, Neked *„adatott minden hatalom mennyen és földön”*, és ott ülsz és uralkodsz mindenek felett. Dicsőítünk azért, mert méltó vagy erre, és azért, mert könyörültél rajtunk, mert beismerjük, hogy minderről nem tudnánk semmit, ha Igédben ki nem jelentetted volna, és nem hinnénk, hogyha nem hirdettetett volna nekünk. És nem hirdettetett volna, és nem hinnénk, hogyha Szentlelked nem adta volna meg ezt a kegyelmet nekünk, hogy új életben járjunk, hogy a hit ajándékát megkapjuk, hogy világosság gyűljön a szívünkben, és értsük a Te ígéretet és akaratodat.

Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy Szentlelked által velünk vagy, és minden Ő munkája ugyanolyan valóság számunkra is, mint a bibliai időkben. Köszönjük, hogy Ő az, aki ma is életet támaszt, Ő az, aki az ígén keresztül megszentel bennünket, Ő az, aki megújítja bennünk az akarást, a véghezvitelt, a szándékot, és Ő az, aki megtanít minket a Te törvényeidre, parancsaidra.

MEGSZENTELŐDÉS

Bocsásd meg nekünk, hogy mégis számtalan módon küzdünk Ellene! Az őemberi természetünk lázong, nem akar hinni Igédnek, nem akarja annak mélységeit sem megismerni, sem elfogadni, még küszködik ellene, még azt akarja, ami evilági, ami múlandó, ami tisztátalan, ami bűnös, ami a sajátunk. Nem akarja az alázatot, nem akarja az engedelmisséget, hanem azt akarja, hogy mi magunk szabhassuk meg életünk folyását, mindennapjait, és azt, hogy a saját testi vágyaink valósuljanak meg. Céljaink meghatározásakor is gyakran elfeledkezünk arról, hogy mire szántál, mire teremtettél bennünket, és csak azt nézzük, mi az, amit magunknak akarunk, mi az, amitől nyugalmat, biztonságot remélünk. Bocsáss meg, amikor ilyen módon lázadozunk és küzdünk Ellened! Ez is csak Hozzád visz bennünket közelebb, mert nincs kihez fordulnunk, és más-hoz menekülnünk, csak Hozzád. Köszönjük, hogy Te képes vagy szabadítani, képes vagy megújítani, képes vagy igazi változást hozni személyiségünkben és életünkben is.

Áldunk és magasztalunk azért, hogy ünnepelhetjük, hogy önmagadnak egyházat és gyülekezetet hoztál létre, a nagy engedetlen tömegeből különválasztottál magadnak egy csoportot, embereket, akik megismerhettek Téged. Köszönjük, hogy mi is közéjük tartozhatunk, hogy velünk is így foglalkozol.

Kérünk, szenteld meg a mai istentiszteletünket is élő igével, és add, hogy amit elhittünk, az életté, engedelmisséggé, Téged dicsőítővé hadd váljon! Így kérünk, legyen áldásod istentiszteletünkön, úrvacsorai közösségünkön, dicsőítsd meg magadat a mi szívünkben, és adj nekünk áldást Szentlelkeden keresztül!

Kegyelmedben bízva, szent Fiadért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A Szentlélek elküldésének ünnepén különösen is hálát adhatunk az Ő munkáiért és mindenért, amit elvégez Isten akarata szerint. Tegnap már jó néhány dolgot hallhattunk ebből az ige üzenete révén. Hallhattuk, hogy Krisztushoz irányít bennünket, Róla tesz bizonyosságot, hitet ad nekünk, vigasztal, sötét szívünkben világosságot gyújt, és még sorolhatnánk. A Szentlélek mindegyik munkája egyaránt fontos, a mai alkalommal csak egyet szeretnék kiemelni közülük, mégpedig azt, hogy a Szentlélek megszenteli a hívők szívét, életét. A megszentelődés folyamata és munkája annyira fontos, hogy Pál apostol több levelében újból és újból külön imádkozik a Szentlélek ezen munkájáért. Felolvasott igeszakaszunk is egy ilyen imádság, amelynek a lényege ez, amivel kezdődik: „*Isten szenteljen meg titeket*”. Ez egy nagyon fontos kérés. Pál apostol azt kéri az Úrtól, hogy életünket, szívünket, személyiségünket, teljes lényünket Isten változtassa meg, formálja át úgy, hogy Őt dicsőítő, magasztaló életet élhessünk. Hangsúlyos, hogy itt nemcsak a gondolkozás megváltozásáról, hanem az életfolyás, a cselekedetek, a mindennapok átalakulásáról van szó. Mert tudjuk jól, hogy nem az az igazi keresztyén, aki keresztyénnek vallja magát, hanem az, aki keresztyénként él. Krisztus maga is azt mondta: „*Nem minden, aki ezt mondja nékem:*

Uram! Uram! megy be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát” (Mt 7,21). Azaz Pál azt kéri az Úrtól, hogy cselekedeteink, életünk is egyre inkább Istennek tetszőek hadd lehessenek. Ennek kapcsán nézzük meg, hogy mit mond nekünk ez az imádság, ez az igeszakasz a megszenteltetésünkről. Mi az a megszentelődés, és mit jelent ez ránk nézve?

Először a megszentelődés természetéről hadd mondjak el néhány igei gondolatot. Mi is az valójában? Milyen isteni tervet tartalmaz életünkkel kapcsolatosan? Alapigénken Pál apostol a megszentelni görög szót használja, és ennek a jelentése: elválasztani, elkülöníteni, elkülönülni. Péter apostol is a pünkösdi igehirdetés után azt mondta, hogy hagyjátok ott, vonuljatok ki e parázna nemzetség közül, különüljtek el. Ebben az esetben azonban a megszentelődés alapgondolata a bűntől való elkülönülést és a szent életre való elválasztást jelenti. A bűntől való elválasztatást, és Istenhez való odaköttetést jelent. Ez a megszentelődés lényege röviden. Ez a lényege, hogy egyre inkább elszakadjunk bűneinktől azért, hogy egyre inkább Isten akarata szerinti, tehát szent életet élhessünk. Pál apostol ezért könyörög, ezért imádkozik, és azt akarja, hogy egyre kevésbé ragaszkodj a bűnhöz, el tudd azt engedni, és egyre inkább meg tudd ragadni Isten akaratát és tervét a te életteddel kapcsolatosan. A szentséghez ragaszkodj! Egyre kevesebbszer kövessünk el bűnt, és egyre többször engedelmeskedjünk Istennek. Ez a megszentelődés útjának lényege. A bűntől eltávolodni, Istenhez pedig egyre közelebb kerülni.

Ez nem egy új elképzelés, nem az Újszövetségben találkozunk vele először. A megszentelődés gondolata, folyamata nagyon ősi, az Ószövetségig nyúlnak vissza a gyökerei, ahol azt látjuk, hogy Isten nagyon sok mindent elkülönített magának szent célokra és használatra. Néhányat hadd soroljak fel. Például Isten parancsára Mózes megszentelte Izráel népét a Sínai-hegynél, mikor törvényt adott neki (2Móz 19), Isten számára elkülönítette őket, szent célokra, hogy ti már más nép vagytok, nem egy nép vagytok a sok közül, akik a saját tetszéseik szerint éltek, hanem Istentől vezetettve kell élnetek, ti szentek vagytok. Áron és fiai is meg lettek szentelve, és Lévi egész törzse ki lett választva, el lett különítve az egész népből, hogy egyedül Istennek szolgáljanak (2Móz 28). Isten Izráelt is elkülönítette, mint különleges népet, hogy Istenhez tartozzon (Ez 37,28). Ez újból és újból megerősítetik, nemcsak az Egyiptomból való szabadulás után, hanem később is, a bűnök és a büntetések után is. Újból és újból Isten megerősíti ezt. Érdekes, hogy Jób maga is megszentelte a fiait, ezt a kifejezést használja az Ige, elkülönítve őket egy áldozat felajánlásával. Hátha bűnt követtek el a gyermekeim, ezért áldozat révén elkülönítem, megszentelem őket (Jób 1,5). Meg lett szentelve ezen kívül sok más is, például a Sínai-hegy, amikor az Úr arra leszállt (2Móz 19), a szombat nap a hét napjai közül (1Móz 2,3), nekünk ez a vasárnap, egy különleges nap. Minden nap az Úré, de egy mégis el van különítve, ami nem lehet ugyanolyan, mint a többi. El lett különítve a szent sátor és eszközei is, amely hasonló volt bármi más sátorhoz. Lehet, hogy a formája és az anyaga nem, mert más sátrak nem voltak ennyire gazdagok, de az is egy sátor volt, mégis szent lett, mert istentiszteleti célra lett elkülönítve. A 3Mózes

MEGSZENTELŐDÉS

27 szerint Izráel fiai házakat és földeket is szentelhettek az Úrnak, elkülöníthették őket. És még folytathatnám a felsorolást. Az Újszövetségben ez a gondolat és cselekedet folytatódik, nem változik meg. Az Atya megszentelte a Fiút, és így küldte el Őt erre a világra (Jn 10,36). Már az angyali kijelentés során is, mikor Mária rákérdez, hogy lehet, hogy én fiút várok, akkor mondja, hogy „*a Szentlélek száll tereád, ... azért ami születik is, szentnek hívatik*”. Ez nemcsak a bűntelent jelenti (azt is), hanem Isten céljaira elkülönített személyt, a Krisztust. Pál apostol pedig a mindennapok legegyszerűbb szintjén beszél a szentségről: „*Mert Istennek minden teremtet állata jó, és semmi sem megvetendő, ha hálaadással élnek azzal*” – itt az evésről van szó –, „*Mert megszenteltetik Istennek igéje és könyörgés által*” (1Tim 4,4-5). Az élénk letett étel a könyörgés és Isten igéje által megszenteltetik, különlegessé válik. Tegnap hallhattuk az igehirdetés során: az úrvacsora jegyei önmagukban semmik. Kenyér és bor, étel és ital. De a Szentlélek munkája révén különlegessé, megszenteltté válnak, mert bennünket hit által a bűnbocsánatra, az örök élet remény-ségére erősítenek és bátorítanak.

Tehát a dolgok, személyek Istennek való elkülönítésének fogalma, gondolata nagyon is ősi. Amikor Isten gyermekeivé tesz minket, akkor ugyanezzel a koncepcióval és folyamattal találkozunk. Isten azt mondja nekünk: megvásároltalak, megfizettem érted az árat Krisztus vérével, megváltottalak, mostantól el vagy különítve, mert Hozzám tartozol, tehát te magad is így gondold magadra, különítsd el magad, szánd oda magad nekem. Ez nem azt jelenti, hogy fejezd be a munkát, és légy szerzetes, hanem amikor a munkát végzed, akkor azt szent módon, Isten gyermekeként végezd! Amikor a családi életedet éled, akkor azt szent módon, az Úr terve és akarata szerint tedd! És még sorolhatnám. Ezért mondja Pál a Róma 6-ban, hogy többé már nem vagytok a bűn rabszolgái, nem vagytok a bűn tulajdona, most már Isten rabszolgái vagytok (ezt a szót használja ott), ezért ne adjátok többé tagjaitokat az igazságtalanság eszközeiül, hanem adjátok tagjaitokat, minden munkátokat, cselekedeteiteket, gondolatotokat, mindent a szentség eszközeiül. Elkülönítés. Isten megvásárolt téged, és azt akarja, hogy az Ő használatára különítsenek el téged. Nem sokban különbözik ez attól, mint amikor egy férfi feleségül vesz egy nőt. Egy hölgynek lehet több udvarlója is, többen gondolhatják azt, hogy majd az enyém lesz, de a házasság után csak a férje számára van elkülönítve, csak őhöz tartozik, és ugyanígy a férj is csak a feleségéhez tartozik. Ez a megszentelődés lényege, hogy te, Testvérem az Úrhoz tartozol, az Övé vagy, Számára vagy elkülönítve.

A megszentelődés tehát elkülönítést is jelent. Ezt a folyamatot a Szentírás három oldalról is kifejti nekünk. Az egyszerűség kedvéért hadd hivatkozzak ezekre úgy, hogy a múltbéli, a jelenben zajló és a jövőben történő megszentelődésünk.

Az első az, ami a múltban történt, ami Isten előtti állapotunkkal kapcsolatos. A kérdés az: Isten előtt milyen helyzetben vagyok? Isten hogyan néz rám egyszerű emberként? A Szentírás szerint két válasz van: vagy bűneimben vagyok, és az ítélet vár rám, vagy az Ő gyermeke vagyok, Krisztusban szent, és

ezért a dicsőség vár rám. A megszentelődésünk kezdete az, amikor Krisztus megszabadított bűnös állapotunkból, és átvitt az Ő országába minket. Ez egy megtörtént dolog. Amikor elkezdted hinni, amikor hitet kaptál az Úrtól, tiéd lett az üdvösség, megszenteltté. Jeremiás példájából is tudjuk, hogy ez már azelőtt megtörtént, hogy Isten az anyaméhben megteremtett bennünket, megszentelt (Jer 1,5). A Szentírás a fogalmakat, a hasonlatokat a megszentelődés alapfogalma szerint mondja nekünk. Elkülönítés: a bűntől el, és Istenhez közelebb. Ilyeneket használ: a sötétségből a világosságra vezetett Isten. A halálból az életre. A pokolból a mennybe kerültél. A bűn uralma alól Isten uralma alá kerültél. Különválasztottak lettünk. Új természetet kaptunk, új emberré lettünk. „*A régiek elmúltak, íme, újjá lett minden.*” Most már Isten élete van bennünk. Ez a szent élet benned lakik a benned lakozó Szentlélek által. Isteni természet részesei lettünk (2Pt 1,4). Tehát nagyon is valóságos értelemben Isten számára különválasztottak vagyunk. És ez megmutatkozik a hétköznapjaidban, a viselkedésedben, mert hívő emberként már elkezdted szeretni azt, ami helyes, és gyűlölni azt, ami helytelen, Isten akarata szerint. Ez azért van, mert új helyzetbe, állapotba kerültél Isten előtt. Bűneidet Isten elfedezte, megbocsátotta. Milyen csodálatosan fejezi ki: Isten az „*igazság palástjával vett körül*” minket (Ézs 61,10), Krisztus igazságával körbevett. Amikor meglát téged az Úr, Krisztusban igaznak, és nem bűnösnek lát. Isten szentnek, saját maga számára elkülönítettnek nyilvánított téged. Pál apostol is leveleiben a bűneikkel küszködő hívőket is szenteknek hívja, pedig ott aztán volt botránkozásra való ok! Egy-mást perelték be, paráználkodtak, és még sorolni lehetne. De ez a szentség nem azért a miénk, mert mi valamit tettünk, hanem mert Krisztus kereszthalála által ingyen megkapjuk ajándékként. Valóságosan Isten előtt szentek vagyunk. A Zsidók 10,10 kulcsfontosságú igevers ennek megértésében: „*Amely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által*”. Krisztus megáldoztatott, és ezzel az akarattal megszenteltettünk. Ez egy múltbéli esemény, ami megtörtént, de a hatása folyamatos ránk nézve. A 14. versben megismétli ezt: „*Mert egyetlen áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket*” (Zsid 10,14) – hallhattuk. Ez tehát az Isten előtti helyzetünk: szentek. A megszentelődésnek ez az aspektusa – szabad így fogalmaznom – rögzített. Meg van határozva. Arra készítet bennünket, hogy Isten akarát kívánjuk, szeressük az Urat, gyűöljük a bűnt, és vágyakozunk az engedelmességre.

Most hadd térjek rá a harmadik nézőpontra, a jövőbelire (majd a másodikra visszatérek később). Ezt nevezhetjük a végső megszentelődésnek. A végső megszentelődés egy jövőbeli aspektus. Ez a megdicsőülésünkön jön létre. Abban a pillanatban, amikor ebből a világból Isten jelenlétébe kerülünk, és belépünk a végső megszentelődésbe. Ekkor Isten elvesz tőlünk minden bűnt, és teljesen megszentelődünk testben és lélekben egyaránt. (Mert ugye az első, a múltbéli azt jelenti, hogy Isten előtt szent vagyok, de ebben az életben még a bűneim jelen vannak.) A jövőbeliben minden bűnt elvesz tőlünk az Úr, ez az ígéretünk. Ekkor válunk Krisztushoz ténylegesen hasonlóvá, mert olyannak lát-

juk Őt, amilyen. Ez az a dicsőséges pillanat, amikor mint szeplőtelen, hibátlan, szentségében dicsőséges menyasszonyként bemutatnak minket a Vőlegényünknek (az Efézus 5 erről szól). Ez a jövő. Ez az, amire biztos ígéretünk és reményiségünk van. Ez sem bizonytalan, Testvérek. Attól még, hogy jövő, ez nem kételkedés, ez egy biztos, elvégzett dolog.

A második nézőpont pedig a jelen. Tehát beszéltünk a múltbeli megszentelődésről, az Isten előtti állapotunkról; a jövőbeniről, ami a végső szabadítás; és a jelen, amiben most élünk. Mert e kettő között élünk. Az első és a harmadik biztos. Ezek ajándékok, amiket nem veszíthetünk el, és ígéret, amelyektől nem foszthat meg minket senki. A jelen az, amiben úgy érezzük, hogy ingadozunk. Úgy is megfogalmazhatnánk, hogy jelen életünk pont arról szól, hogy keresztyénként éppen azon vagyunk, hogy eljőjön az, amik valójában vagyunk, és amik leszünk. Bonyolult. Még egyszer megismétlem: keresztyénként éppen azon munkálkodunk és vagyunk, hogy eljőjön az, amik vagyunk Krisztusban, és amik leszünk. Ami vagyunk, az megszentelődött, szentek vagytok az Úr előtt. És amivé leszünk, az a végső megszentelődés. És közben valóban próbálunk megszentelődni, próbálunk megfelelni annak, amik vagyunk a helyzetünkben, és amik végül is leszünk. Ezzel foglalkozik Pál a Thesszalónikai 1. levélben, ezért imádkozik. Ez a keresztyén élet célja, hogy szentek legyünk, mert a mi menyeyei Atyánk is szent, és így dicsőítsük Őt.

Látjuk tehát, hogy mi a megszentelődés, mi a lényege. De röviden ki kell térnem arra is, hogy mi a forrása, mert Pál is az imádságában ezt megnevezi. Nem ugorhatom át ezt a lépést, bár ígém alapján nagyon világos: „*Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket*”. A forrás a békesség Istene. Megszentelődésünk forrása a békesség Istene. Ő a forrás, az erő és a hatalom a megszentelődéshez. Ezzel kapcsolatosan azonban több félreértés van, ezért röviden hadd fejtsem ki, mit mond erről Isten igéje. Először is sok felszólítást, parancsot olvasunk az Igében arról, hogy szenteljük magunkat jobban oda Istennek. A legelső ige, amit felolvastam az istentisztelet elején, ugyanilyen felszólítás: „*szenteljétek meg magatokat*”. De mivel fejeződött be? „*Én vagyok az Úr, a ti megszentelőtök.*” A Thesszalónikai 1. levélben is számtalan ilyen felszólítást olvashatunk a 4-5. fejezetekben. Olyan buzdítások és parancsok ezek, amelyeket a hívőknek követniük kell, hogy a mindennapi lelki kötelességeinket teljesítsük. Pál apostol gyakran parancsot parancs után ad nekünk, de vajon azért, mert ezeket önerőből, magunktól meg tudjuk tenni? Hívó emberként nem azt tapasztaljuk, hogy még most is küzdünk bűneinkkel? Ha végig olvasuk az Thesszalónikai 1. levelet, és összegyűjtjük ezeket a parancsokat, akkor arra a felismerésre kell eljutnunk, hogy mindezen parancsok ellenére is, amelyek a mi kötelességünket, felelősségünket, erőfeszítéseinket, odaadásunkat, fegyelmünket követelik, egyedül Isten az, aki valóban meg tud szentelni minket. Teljes az emberi felelősség, de a megszentelődés végső forrása az Úr maga.

Isten Pál imádsága által akar ráébreszteni minket arra a valóságra, hogy az összes isteni felszólítás és parancs teljesítése nem csak emberi erőfeszítések erejéből áll. A Zakariás 4,6 világossá teszi ezt számunkra: „*Nem erővel, sem ha-*

talommal” – nem embertől –, „*hanem az én lelkemmel!*” Azaz nemcsak emberi erővel, hanem Isten Szentlelkével szentel meg bennünket az Úr. Az emberi akarat a hívő életében jelen van, ezt tanítja a Szentírás, mi is akarunk megszentelődni, de a döntő rész még mindig Isten Szentlelkének munkája bennünk. Hadd fejtsem ki egy példával, amit Pál apostol mond saját magáról, megszentelődéséről és munkájáról. Pál ugyanerről az isteni munkálkodásról beszél a Kolossé 1 utolsó versében, amikor azt mondja – figyeljük jól –, hogy ő maga fáradozott, igyekezett, verejtékig és kimerülésig dolgozott, gyötrődött és küzdött, elmondja, hogy ő akarta, tette, csinálta, de a vers legvégén azt mondja, de az Úr ereje énbennem, hogy az Úr „*ereje szerint, mely bennem hatalmasan munkálkodik*”. Mindig ott van ez a szimbiózis, együttélés, együtt munkálkodás, hogy a hívőt is felhasználja a Szentlélek, a hívő akaratot is mozdítja. Mindig ott van ez a szimbiózis. A keresztyén ember maximálisan dolgozik, mindent megtesz a megszentelődéséért, és mégis minden érdem Istené, akinek ereje egyedül képes megszentelni minket. És ezt abból tudjuk, Testvérek, hogy semmilyen emberi erőfeszítés nem képes megszentelni senkit Isten Lelkének munkája nélkül. Ha az Úr Lelke nem munkálkodik, akkor mi nem válunk szentté. Isten az, aki igazán megszentel, de úgy, hogy közben mindenben engedelmességet vár tőlünk. Valaki egyszer találóan így fogalmazott: a megszentelődés Isten munkája bennünk és általunk. Ezért kéri Pál apostol Istent imádságban, hogy szentelje meg a hívőket. Mert az a fajta szentség, amit Isten megkövetel tőlünk, hívőktől, valójában megköveteli Isten munkáját, anélkül nem megy.

A következő kérdés az, hogy hogyan szentel meg bennünket Isten. Erre röviden hadd válaszoljak, mert sokszor van erről szó. Ezt mondja Jézus: „*Szenteld meg őket a Te igazságoddal, a Te igéd az igazság*” (Jn 17,17). Tehát ha az Atya meg akar szentelni minket, akkor azt az Igén keresztül teszi. A Szentlélek elsődleges munkaeszköze Isten ígéje. Az ígétől sosem független a mi megszentelődésünk, nem időbeosztás, táblázat, vagy különféle módszerek kérdése. Ige kérdése és az Igébe vetett hit kérdése. Ne csodálkozzunk, hogy nem szentelődünk meg, ha az Igével nem foglalkozunk, vagy ha foglalkozunk, de nem hiszük az Igét, és az nem változtat bennünket. Egy másik eszközt is használ Isten a megszenteltetésünkben: az 1Péter 5,10 azt is mondja, hogy szenvedéseket és megpróbáltatásokat is használ az Úr ebben a folyamatban. Életünk fájdalmas eseményeit vagy próbatételeket. Így tökéletesít, erősít, tesz szilárdakká és állhatatosakká minket. Isten tehát az Igét és életünk eseményeit, körülményeit is felhasználja ahhoz, hogy a megszentelődés útján vezessen bennünket.

Harmadszor a megszentelődés mértékéről beszél Pál ebben az imádságban. Milyen mértékben kell a hívő embernek megszentelődni? Pál azért imádkozik, hogy teljesen megszentelődjünk. Most itt egy kicsit hadd nyelvészkedjek, nézzék ezt el nekem a Testvérek! Csak azért, mert Pál itt nagyon-nagyon nyomatékos szavakat és kifejezéseket használ. Egy nagyon ritka görög szót használ először Pál, csak itt fordul elő az Újszövetségben, sehol máshol. Ez egy összetett szó, azaz két másik szóból tevődik össze. Ez a két görög szó a holosz és a telész. A holoszból származik a holisztikus, amit szoktunk használni. Nem ép-

pen kifejezetten magyar szó, de sokszor előfordul, hogy holisztikus, azaz teljes, egész. A másik görög szó, a telész azt jelenti, hogy vég. Tehát azt jelenti ez a két szó együtt, hogy a végsőig teljes és egész. Ez a megszentelődés mértéke. A folytatásban egy másik görög szót is használ, megismétli, mert nem érezte elég hangsúlyosnak, hogy ő egyszer ezt elmondja, hanem hozzátesz egy másik szót, a holokléoszt, ami azt jelenti, hogy ép, sértetlen, teljes. Tehát Pál ezzel a két szóval is nyomatékosítani akarja, hogy a megszentelődésnek az egész lényünkre, a teljes emberi természetünkre hatással kell lennie. Isten nem végez félmunkát, nem áll meg a szívünknel, nem áll meg a lelkünknel, a testünket is meg akarja szentelni minden mértékben. Életed egyetlen része sem maradhat szentségtelen. Nem lehet benned hiba, hiszen Istenhez tartozol. Ez a mérce, ez a cél! Az Efézus 5,27 is azt mondja, hogy Krisztus az egyházat ilyen tökéletes épségben, szépségben akarja Isten elé állítani, hogy semmi szeplő ne legyen rajta. Ez tehát azt jelenti, hogy Isten részéről nincs tolerancia az életed valamelyik szegletét illetően, amihez ragaszkodsz. Fáradt vagyok! Elnézőbb lehetne velem az Úr. Nem, a fáradságodat is meg akarja szentelni az Úr. Amikor fáradt, kimerült vagy, akkor se viselkedj úgy, mint valami pogány. Krisztus is volt fáradt, a kereszten teljesen kimerült, és mégis szent maradt, hogy csak egy példát hozzak. Pál azért imádkozik, hogy a megszentelődés terjedjen ki lényed minden részére, egyetlen területet sem hagyva érintetlenül. És mi nem adhatjuk lejjebb a mércét, Testvérek! Ez a mérce: küzdeni a megszentelődésért, hogy az élet minden területét az Úr uralja.

Negyedszer Pál a megszentelődés részeiről, összetevőiről beszél. Ez mélyebben belemegy a harmadik pontba, az összetevőkbe, ezt részletezi. A 23. versben mondja: „*a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek*”. Ez a teljes egészében gondolatot fejti ki, konkrétabbá teszi. Azt mondja, hogy mind az anyagi részed, azaz a tested, mind az anyagtalan rész, ami a lelked, meg kell szentelődjön. Nemcsak a lelked (mint sok keresztyén gondolja, elég, ha egyet értek, elég, ha csak bólogatok, elég, hogyha csak hasonló értékrendet vallok), hanem a tested is. Nagyon fontos volt, hogy a test szót hangsúlyozza Pál, hiszen egy olyan görög kultúrában élt, amely szétválasztotta a testet a lélektől. A filozófiai dualizmus azzal a nézettel állt elő, hogy a belső ember, az ember lelke, anyagtalan része jó, a test pedig gonosz, rossz, és most hangsúlyozom: megváltoztathatatlan. Nem lehet a testet megváltoztatni. Ez egy börtön, amelyből a léleknek ki kell szabadulnia. Pont ezért a testről azt mondták, hogy ne foglalkozz a testtel. De így nagyon könnyű igazolni a test miatt elkövetett bűnöket. Vannak ilyen keresztyének manapság is: elég, hogyha egyetértek az Igével, azonos az értékrendem. Azt pedig, hogy a testem félrevitt, azt könnyebben elnézem magamnak, mert hát ugye test is vagyok. Könnyen túllépünk rajta. De nem! Azt mondja Isten, hogy a testedet is szenteld meg, mert az megváltoztatható, az nem olyan, mint amilyennek mondták és gondolták régen. Amikor a kezdeddel teszel valamit, abban történhet változás. A test gerjedelmei ellen lehet küzdeni. Van ellene erő. Napjainkban pedig különösen is hangsúlyos ez, mert olyan kultúrában élünk, amelyben a testiség nagyon is túl van hangsúlyozva, túlságosan

fontos. A testiség az öröm forrásává vált. A testi gyönyörök jelentik nagyon sokak számára az élvezetet és a boldogságot, gondoljunk akár a lerészegedésre, akár a szexualitásra, az étkezésre, a mohóságra, az élményekre, az adrenalinra, az izgalmakra. Az ember azt hiszi, hogy ezekben van az öröm és boldogság. Ezzel szemben is hangsúlyozza az Úr, hogy a test más célra is teremtett, mint hogy a bűn gyönyörűségét hajhássza. És a keresztyénség nem csupán magasztos gondolatokról, elképzelésekről szól, hanem a test valódi odaszánásáról, engedelmességről és szolgálatról. Odaszánod-e a testedet, a cselekedeteidet, az idődet az Úr szolgálatára, hogy az Ő akaratát tedd?

Térjünk rá az ötödik üzenetre, ami a megszentelődés céljáról szól. Mi a cél? „*Feddhetetlenül őriztessék meg.*” Megőrizni annyit jelent, hogy megtartani. Pál itt az állhatatosságunkért imádkozik, hogy ha jön a szél, ne dőlünk el. Ha jönnek az élet viharai, meggyökerezve álljunk meg Krisztusban biztosan! Ha mindenki mást tesz, és nagy a nyomás rajtunk, mi akkor is a megszentelődés útján járva az Úr akaratát cselekedjük. Azt mondja: Isten, tartsd meg őket megszentelve, tartsd meg őket a szentség útján, amíg Jézus el nem jön, és el nem nyelik a végső megszentelődést. Van egy érdekesség. A Thesszalónika városában végzett ásatások során feltárták a város temetőjét is. Amikor megtalálták a sírokat, és elolvasták a feliratokat, azt az érdekességet találták, hogy a keresztyén sírokra egy szót írtak: feddhetetlen. Miért könyörög Pál? „*Feddhetetlenül őriztessék meg.*” Meghalt, és odaírták: feddhetetlen. És a régészek innen tudták, hogy az egy keresztyén, és nem egy pogány vallást valló ember sírja. Mert az akkori gyülekezet úgy gondolta, hogy ezzel az egy szóval meg tudja különböztetni a saját halottait, azokat, akikről tudják, hogy már az Úr előtt vannak. Feddhetetlen. Isten azt mondja: azt akarom, hogy feddhetetlenek legyenek, azt akarom, hogy szeplőtelenek, hibátlanok legyenek. Az állhatatosságukért imádkozik. Bár ez egy megígért dolog, de mégis imádkozik érte, mert Isten ezt is parancsolta, hogy a megígért dolgokért is imádkozzunk. És imádkozik a szent élet felé való haladás folyamataért. Atyám, juttasd el ezt az egészet a csúcspontra – mondja Pál –, őrizd meg őket mindvégig, hogy aztán a végső megszentelődés bekövetkezzen, hogy teljesen megszenteltek legyenek. Ez a cél.

A bűnösöket az Úr meg fogja ítélni, amikor visszajön – ezt tudjuk jól –, de velük szemben Pál azt mondja rólunk, hívókról, hogy ezek az emberek hibátlanok legyenek az Úr Jézus eljövetelkor. Hibátlanok. Nem ebben a földi életben, hanem krisztusi értelemben. Az igazság palástjával a vállukon, ahogy azt már mondtam az ézsaiási ígéret szerint. Mikor Krisztus eljön, húségesnek találjon bennünket, az Úrhoz ragaszkodóknak, Számára elkülönítetteknek találjon minket.

És végül, utoljára a megszentelődés biztonságáról, garanciájáról beszél Pál ebben az imádságban, hiszen ezt olvassuk: „*Hű az, aki elhívott titeket, és Ő meg is cselekszi azt*” (24. vers). Milyen csodálatos ez! Mert mit mond Pál? Elmond egy imádságot, és azt mondja, hogy tudom, hogy meghallgatásra talál. Isten meghallgatta az imádságomat. Istennek meg kell szentelnie téged, meg kell őriznie téged, hibátlaná kell tennie téged Jézus eljövetelkor. Miért? Mert

MEGSZENTELŐDÉS

megígérte, és Ő nem ígéret felelőtlenül. És mert Ő hűséges. Hűséges az, aki elhívott téged erre a szentségre. Isten hűséges. Ezért akármilyen bűnben élj, akármilyen küzdelmeid vannak, ne félj a végtől, ne félj attól a pillanattól, amikor Krisztus eljön, mert Isten folyamatos, kitartó megszentelő munkája eléri a célját. Hű az, aki elhívott téged, és megcselekszi, amit megígért. Ez a hatékony elhívás az üdvösségre. Ha Ő elhívott téged, akkor meg is fogja tenni, véghez viszi a megszentelésedet.

Látjuk tehát, mit tanít nekünk az Úr ebben az igében. A megszentelődés természete: a bűntől való elszakadás, a szent élethez való közeledés. A végső forrása: Isten. A mértéke: a tökéletes teljesség. A hatása, az összetevői: az egész ember testestül, lelkestől, mindenre kihatóan. A cél: a teljes megszentelődés, hogy feddhetetlenek legyünk. A megszentelődés bizonyosságában akar meg erősíteni minket Isten, mert hű az, aki ezt megtette, megígérte, és Krisztus visszajöveteléig véghez viszi ezt a munkáját.

Pál apostol imádkozott ezért, könyörgött, hogy „*a békesség Istene szenteljen meg titeket*”. Magát is beleértette. Szoktunk-e ezért imádkozni? Miénk-e Istennek ez a célja és terve velünk? Mi is így éljük életünket, mint elkülönítettek, mint akik Istennek vannak odaszánva? A mértékben az Ő általa meghatározottat használjuk-e? Vagy a magunkét, amit lejjebb adunk? Elég néhány óra, elég néhány alkalom? Vagy a nap 24 órája? Pál apostol imádkozott ezért. Mi se felejtjük ezt megtenni, Testvérek, és adjunk hálát az Úr ezen munkájáért, törekedjünk rá teljes mértékben, amire felszólít minket Isten igéje, hogy szent életet éljünk, és ha azt látjuk, akár a saját, akár a testvérünk életében, hogy valami megszentelődött, valamit úgy tudott tenni, hogy az az Úr igéjével megegyezik, akkor Neki adjuk a dicsőséget, ne magunknak!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk, Úr Jézus Krisztus, hogy áldozatoddal örökre tökéletessé tted a megszentelteket, személyesebben híve, minket magunkat. Köszönjük, hogy elhívtál erre, és köszönjük, hogy mindent elvégeztél. Áldunk és dicsőítünk azért, hogy nem valami jó anyagból válogattál bennünket, nem e világ nemeseit hívtad el, hanem az arra méltatlanokat, bűnösöket, akik a bűn uralma alatt senyvednek és küzdenek ellene. Köszönjük, hogy Te magad választottál el minket, különítettél el, hogy gyermekeid legyünk, és Téged kövessünk. De mint gyermekeid is, önként odaszánjuk magunkat a Te szolgálatodra, hogy többé ne a saját kívánságainkat és a bűnt szolgáljuk, hanem megértve a Te velünk kapcsolatos tervedet, akaratomat, Hozzád hasonlónak formáltassunk.

Köszönünk Neked minden megértett ígét életünk minden területével kapcsolatosan, szeretnénk ebben is mélyülni, előrébb haladni. Kérünk, add, hogy az Igét egyre jobban megértve és még inkább elhíve ahhoz az élethez, azokhoz a szabályokhoz, törvényekhez és ahhoz a lelkülethez tudjunk igazodni, amelyet Te magad is éltél ebben a földi életben, és amelyet Igéd világosságában kijelent nekünk a Szentlélek. Segíts valóban abban gyönyörködni, amiben Te gyönyörködsz, azt helyeselni, amire Te rábólintasz, és a bűnt pedig megutálni,

észrevenni, hogy az valóban utálatos Előtted, elszakadni, eltávolodni attól, meggyűlölni azt, és még inkább Téged szeretni. Ebben, kérünk, vezess bennünket, hogy tudjunk Téged teljes szívből, teljes lélekből, teljes elménkből és erőből szeretni, és egymást is legalább annyira, mint magunkat.

Látod küzdelmeinket, látod, hogy mennyire visszahúz bennünket óemberünk, és hogy belülről is milyen kívánságok gyötörnek, milyen régi bűnök tartanak újból és újból fogva. Köszönjük, hogy Te Szabadító vagy, magasztalunk, hogy az elég kegyelem számunkra is elegendő ahhoz, hogy megmaradjunk a Te útjaidon, hogy megtartsál és megőrizzél bennünket. Kérünk, hogy szentelj meg bennünket valóban, és segíts önvizsgálatot tartanunk, hogy mi az, amiben még nagy változásra van szükségünk, és kérünk, hogy ne csak felismerjük ezt, hanem Lelked szenteljen meg bennünket, értesd meg, hogy mi az, amit másként kell tennünk, másként gondolnunk, hinnünk. Kérünk, hogy Szentlelked végezze el ezt bennünk a gyakorlatban is, indítsa akaratunkat, cselekedeteinket az engedelmességre!

Kérünk, így ébressz fel megcsüggedteket, erősítsd meg a megfáradtakat, és azokat, akik küzdenek! Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy Te már győztél, és Benned és Veled miénk a győzelem is, még hogyha a csatát elveszítjük is, de a háborúban biztosak lehetünk, hogy győztesek vagyunk Veled együtt.

Kérünk, hogy szenteld meg egyházunkat! Add, Urunk, hogy szolgálj a Te igédet hirdessék, és erősítsék a lankadt kezeket! De kérünk ébredésért is magyar népünk körében. Add, hogy elforduljunk a bűntől, a pogány dolgoktól, és segíts, hogy Neked akarjunk élni! Könyörgünk Európa népeiért is. Te adj ott is ébredést, megvilágosodást Szentlelked által, kérünk békéért, Neked van hatalmad megteremteni azt, kérünk, Lelked által vezesd a népek vezetőit!

Eléd hozzuk betegeinket, testvéreinket, akik online vannak csak velünk együtt a testi betegség miatt, szenteld meg az ő ünnepüket, és áldd meg az ő életüket továbbra is!

Segíts, hogy minden dolgunkban Rád tekintsünk, akár eszünk, akár iszunk, akármit cselekszünk, segíts, hogy a Te dicsőségedre hadd törekedjünk! És add, hogy ezek ne csak szavak, hanem valóságos kívánság, vágy, akarat és tett legyen az életünkben!

Köszönjük, hogy az úrvacsorai közösségben is akarsz minket erősíteni, kérjük, Szentlelked szentelje meg ezt számunkra, és dicsőítsen Téged a mi szívünkben, hit által!

Így kérünk, maradj velünk kegyelmeddel, őrizz minket a szemtől szembe való találkozásig, és az engedelmesség útján vezess minket, az engedelmesség lelkével támogatva!

Legyen áldott a Te háromszor szent neved örökké!

Ámen.

446. ének

1. U - ram, bo-csásd el né - pe - det bé - ké - vel,

Üd - vö - zí - té - sed kí - vánt ö - rö - mé - vel,

Mert meg - ta - lál - tuk, a - mit lel - künk ked - vel,

Meg - ra - gad - juk hit - tel, nem bo - csát - juk el;

Már ő mi - énk, mi va - gyunk az ö - vé - i,

Vé - le egy tes - tek, ja - va ré - sze - se - i.

2. E gyarló testben Jézus él már, nem mi,
 Hű szerelmétől nem szakaszt el semmi.
 Ó, Jézus, gyenge hitünket neveljed,
 Te magad lelkünk az égre emeljed,
 Hogy így lelkünket az ég dicső vára
 Fogja be, annak örökös javára.